

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. března 2025 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Štátného a soudkyň JUDr. Vladimíry Hájkové JUDr. Petry Kubové v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], pro přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 9. 2024, č. j. 39 T 69/2023-1249,

takto:

Odvolání obžalovaného [REDACTED] se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodla samosoudkyně Okresního soudu v Českých Budějovicích takto:

Obžalovaný [REDACTED] je vinen, že při vědomí naprosté absence kompetencí potřebných pro výkon činnosti mezinárodního horského průvodce a bez živnostenského oprávnění uděleného pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská činnost horská“, pouze na základě svého přesvědčení, že z kusých informací volně a nesystémově mu poskytovaných v rámci společných výletů obviněným [REDACTED] a díky své účasti na několika výletech a túrách společně s [REDACTED], je profesně vzdělán na úrovni horského průvodce či vůdce s mezinárodní kvalifikací, kdy podle jeho názoru postačí pro provozování činnosti horského průvodce vzdělání završit zkouškou, neoprávněně přijal pozici vedoucího zájezdu do Rakouské republiky, do oblasti Ardnung, na zajištěnou cestu Wildfrauensteig na horu Bosruck, s klasifikovaným stupněm obtížnosti B/C hodnocené na stupnici obtížnosti v rozpětí od „A až E“, zorganizovaného obviněným [REDACTED] nar. [REDACTED], pod obchodní značkou [REDACTED] a konaného dne 27. 7. 2019, přičemž v důsledku své neznalosti, nekompetentnosti a profesní nezpůsobilosti k činnosti mezinárodního horského průvodce:

před výstupem na ferratu správně nerybodoval předpověď počasí na dobu konání akce, přestože bylo v daném místě a čase předpovídáno nepříznivé počasí, včetně bouřkové činnosti, aktuální stav počasí nekontroloval s organizátorem akce [REDACTED], neověřil si aktuální předpovědi počasí opakovaně varující před výskytem bouřkové činnosti a zcela ignoroval minimálně dvě upozornění jak od turistů, tak od místních obyvatel, kteří jej upozorňovali na nevhodnost nástupu na ferratu z důvodu přicházejících bouřek,

ačkoli byl opakovaně upozorňován na blízký se nepříznivé počasí, zejména na očekávanou bouřkovou činnost, nestanovil pro účastníky zájezdu náhradní program, nýbrž při naprosté absenci znalostí stran pohybu velkých skupin ve vysokohorském terénu nechal skupinu klientů pod svým vedením, a to již za značně nestabilního počasí, s jeho předpokládaným zhoršením ve smyslu bouřkové činnosti, nastoupit do obtížné trasy ve vysokohorském terénu, s očekávaným dlouhým a náročným sestupem, přičemž naprosto nerespektoval základní zásady pohybu skupiny v obtížném terénu za nepříznivého počasí, když připustil roztržení skupiny na skupiny rychle a pomalu postupující, nestanovil pořadí, v jakém budou klienti na ferratě postupovat, zejména nestanovil prvního a posledního člena skupiny a nezajistil spojení mezi těmito osobami, a rovněž nebyl schopen reagovat na problémy nevyhnutelně vznikající v důsledku rozdělení skupiny klientů,

za probíhající bouřkové činnosti, v době, kdy se klienti nacházeli v různých částech ferraty, na aktuální situaci adekvátně nezareagoval, neboť požadoval, aby rychle postupující část klientů vyčkala pod vrcholovým kovovým křížem na pomaleji postupující skupinu, nedal pokyn k sestupu v úvazích, a při stále se zhoršujícím počasí, kdy bouřková činnost probíhala v těsné blízkosti lezců, skály byly mokré a kluzké, výrazně poklesla teplota a byla snížena viditelnost, nabádal klienty k rychlému sestupu v nebezpečném a kluzkém terénu, čímž zcela ignoroval zásady bezpečného pohybu v horách,

přičemž následkem minimálně výše uvedených pochybení obžalovaného [REDACTED] poškozená [REDACTED], nar. [REDACTED], dne [REDACTED] kolem 15:45 hodin v Rakouské republice, v oblasti Spital am Pyhr, u obce Ardnung, na zajištěné cestě (ferratě) Wildfrauensteig, při pohybu ve vysokohorském terénu, při sestupu z ferraty, uklouzla na mokré a kluzkém terénu a po strmém pádu z výšky cca 150 metrů utrpěla polytrauma, tedy zranění, kterým na místě podlehl.

2. Za tento skutek po právní stránce kvalifikovaný jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaný [REDACTED] odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Dále byl obžalovanému [REDACTED] uložen podle § 73 odst. 1, odst. 4

tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat činnost na základě živnostenského oprávnění označeného jako „Průvodcovská činnost horská“ a současně v zákazu výkonu povolání spočívajícího v průvodcovské činnosti horské, zejména v organizování a provádění jednotlivců nebo skupin v horském prostředí, včetně pohybu na skialpinistických nebo běžeckých lyžích nebo sněžnicích po značených turistických cestách a trasách, v trvání 5 let. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození [REDAKCE] a [REDAKCE] odkázáni se svým uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. V témže řízení bylo rozhodováno také o vině obžalovaného [REDAKCE], který byl citovaným rozsudkem, jež v jeho případě nabyl právní moci dne 23. 11. 2024, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 5 let za současného vyslovením dohledu, k trestu zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku spočívajícího v zákazu vykonávat činnost na základě živnostenského oprávnění označeného jako „Průvodcovská činnost horská“ a současně v zákazu výkonu povolání spočívajícího v průvodcovské činnosti horské, zejména v organizování a provádění jednotlivců nebo skupin v horském prostředí, včetně pohybu na skialpinistických nebo běžeckých lyžích nebo sněžnicích po značených turistických cestách a trasách, v trvání 10 let, a to za dvojnásobný přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, když skutek pod bodem 1 napadeného rozsudku je skutkově provázán s trestnou činností obž. [REDAKCE]. Tento odsouzený se dopustil mimo jiné skutku spočívajícího v tom, že

jako držitel národní profesní kvalifikace Horský průvodce [REDAKCE] udělené mu dne 1. 4. 2018 Českým spolkem horských průvodců a jako člen profesního sdružení Českého spolku horských průvodců a držitel platného živnostenského oprávnění pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská činnost horská“, [REDAKCE], nerespektující ustanovení § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, spočívající v povinnosti počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na životě a zdraví jiného, organizoval a nabízel veřejnosti za úplaty ve výši od 690 Kč do 990 Kč za osobu, pod obchodní značkou [REDAKCE], možnost zúčastnit se zájezdu do Rakouské republiky, do oblasti Ardnung, na zajištěnou cestu Wildfrauensteig na boru Bosruck, s klasifikovaným stupněm obtížnosti B/C hodnocené na stupnici obtížnosti v rozpětí od „A až E“, a to za výslovné deklarace zajištění své osobní přítomnosti coby kvalifikovaného horského průvodce a za deklarace svých osobních odborných služeb poskytovaných klientům v souladu se standardy vyplývajícími z jeho osobní profesní kvalifikace horského průvodce a z jím drženého živnostenského oprávnění vázaného pouze na jeho osobu, ačkoli si byl vědom toho, že není držitelem profesních osvědčení opravňujících jej k provozování činnosti spadající do kompetence horského vůdce s mezinárodním osvědčením, tedy k činnosti prováděné mimo území České republiky a spočívající ve vedení klientů v zahraničí, jakož i vedení klientů na zajištěných cestách, tzv. ferratách zahrnujících skalní oblasti, v nichž postup vyžaduje použití horolezecké techniky, horolezeckých pomůcek a materiálu zejména stoupacích želez, cepínů, lan a jistících prostředků,

když poté, co v České republice uvedený zájezd zorganizoval, tento dne 27. 7. 2019, nejméně pro 22 klientů zrealizoval, a to přesto, že minimálně 3 dny předem dnem konání zájezdu věděl, že se vzhledem ke své zdravotní nezpůsobilosti, zájezdu, kde je nezbytná jeho osobní přítomnost, neboť akci deklaroval jako akci s účastí profesionálního horského průvodce, nezúčastní, tedy vědomě jednal v příkrém rozporu s požadavky kladenými na něho coby držitele platného živnostenského oprávnění pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská činnost horská“ a zároveň v rozporu s povinnostmi vázanými k profesní kvalifikaci Horský průvodce, kdy zásadním způsobem zanedbal své profesní povinnosti vůči platícím klientům, tak, že:

akceptoval přiblížení nejméně 22 účastníků zájezdu, tedy nadlimitního počtu klientů, od nichž inkasoval platby ve výši od 690 Kč do 990 Kč za osobu, přičemž v uvedené částce byly započteny služby horského průvodce, doprava na místo akce v Rakouské republice a zpět, zapůjčení ferratového vybavení a trekingových holí, vedení klienta na ferratě, když vědomým přijetím nadlimitního počtu účastníků zásadním způsobem porušil profesní pravidla a závazná doporučení Unie asociací mezinárodních horských průvodců (UIMLA) stanovující v rámci dobré praxe maximální počet šesti vedených osob (klientů) na jednu osobu profesionálního (certifikovaného) horského vůdce, kterým však [REDAKCE] nebyl,

s vědomím, že profesní kvalifikace Horský průvodce udělená mu Českým spolkem horských průvodců a živnostenské oprávnění pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská horská činnost“ jej neopravňuje k přenesení své osobní odpovědnosti a svých povinností vůči klientům na jinou osobu, delegoval vedení jím zorganizovaného zájezdu do Rakouské republiky, na zajištěnou cestu Wildfrauensteig, a to i přes očekávané vysoce rizikové počasí, na [REDAKCE], nar. [REDAKCE], s nímž dne 22. 7. 2019 uzavřel Dohodu o pracovní činnosti, ačkoli věděl, že [REDAKCE] není jakkoli odborně či profesně kvalifikován pro výkon činnosti horského průvodce v České republice ani v zahraničí, a není držitelem žádné profesní kvalifikace ani živnostenského oprávnění k provozování činnosti horského vůdce či horského průvodce, tedy zcela vědomě nezajistil na uvedené akci přítomnost profesionálního horského průvodce,

řádně nevyhodnotil informace o předpovědi počasí avizované na den 27. 7. 2019 v místě konání výstupu na zajištěnou cestu Wildfrauensteig, zejména varování vydaná v souvislosti s výskytem bouřek v daný čas a v dané lokalitě, ačkoli byl nejméně 3 dny před konáním akce na nepříznivou předpověď počasí opakovaně dotazován a upozorňován některými klienty zájezdu, kdy v rámci komunikace na sociální platformě klienty ubezpečoval o případném přistoupení k zajištění náhradního programu či vrácení již zaplacené částky za plánovanou akci,

ačkoli měl nebo přinejmenším měl mít aktuální informace o nepříznivém počasí a bouřkové činnosti v době konání akce, sám nevyhodnotil a ani nezajistil kvalifikované vyhodnocení aktuální situace profesionálně proškolenou osobou (zejména horským průvodcem či vůdcem), neprováděl dostatečný dohled nad aktuální povětrnostní situací a nepředal potřebné instrukce pro další postup [REDAKCE], nar. [REDAKCE],

nezajistil ukončení akce ani poučení klientů o zvýšeném nebezpečí v důsledku exponované cesty a zhoršeného počasí, nezajistil řádné prozkoumání terénu a zvýšenou bezpečnost klientů a jejich dojištění na problematických místech vysokohorského terénu.

4. Proti výše citovanému výroku o vině, jakož i uloženém trestu podal obžalovaný [REDAKCE] prostřednictvím obhájce dne 22. 11. 2024 blanketní odvolání, které poté odůvodnil následovně.
5. Odvolatel namítá, že pokud byl viněn z toho, že přijal funkci vedoucího zájezdu při vědomé absenci kompetencí potřebných pro výkon činnosti mezinárodního horského průvodce a bez příslušného živnostenského oprávnění uděleného pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská činnost horská“ pouze na základě svého přesvědčení a kusých informací volně a nesystémově mu poskytnutých v rámci společných výletů s odsouzeným [REDAKCE], tak bylo prokázáno před okresním soudem, že sám nikdy netvrdil, že je mezinárodním horským průvodcem nebo že disponuje živnostenským oprávněním. Obžalovaný [REDAKCE] se účastnil zájezdů [REDAKCE] na základě dohod o pracovní činnosti, tedy na pozici zaměstnance, když jeho pracovním úkolem bylo provedení práce vymezené v dohodě, a to doprovod skupiny na turistickém výletě. Obžalovaný [REDAKCE] prováděl pro svého zaměstnavatele [REDAKCE] v souladu s touto dohodou náplň sjednané práce, jak nejlépe uměl.
6. Jestliže někdo něco podcenil, případně dal obžalovanému [REDAKCE] vadné pokyny, není dle jeho názoru za to odpovědný on sám, ale jeho zaměstnavatel, a to v tomto případě odsouzený [REDAKCE], který se k trestné činnosti před soudem doznal.
7. Pakliže součástí odsuzujícího výroku je též teze, že obžalovaný [REDAKCE] správně nevyhodnotil před výstupem na ferratu předpověď počasí, k tomu obžalovaný uvedl, že opravdu nebyl tak zkušený jako jeho zaměstnavatel odsouzený [REDAKCE], který ho den před uskutečněním zájezdu opakovaně přesvědčoval, že výstup i sestup na vrchol zvládnou. Z chatové komunikace mezi obžalovaným [REDAKCE] a odsouzeným [REDAKCE], vedené den před konáním zájezdu, bylo prokázáno, že nebylo povinností obžalovaného [REDAKCE] sledovat a vyhodnocovat počasí. To byl úkol odsouzeného [REDAKCE]. Ten měl kontrolovat vývoj počasí a měl dle jeho vývoje dávat pokyny obžalovanému [REDAKCE], zda výlet zrušit či změnit, přičemž to byl právě odsouzený [REDAKCE], který měl tuto povinnost, neboť právě a pouze on byl organizátorem zájezdu a zároveň horským průvodcem. Naproti tomu obžalovaný [REDAKCE] nebyl oprávněn ze své pozice zaměstnance zájezd zrušit nebo změnit.
8. K další tezi rozsudečného výroku, že obžalovaný [REDAKCE] aktuální stav počasí nekonzultoval s odsouzeným [REDAKCE] a neověřil si aktuální předpověď počasí opakovaně varující před výskytem bouřkové činnosti, odvolatel uvedl, že z provedeného dokazování naopak vyplynulo, že s odsouzeným [REDAKCE] konzultoval den předem předpověď takového počasí, přičemž se společně dohodli, že odsouzený [REDAKCE] bude počasí a jeho vývoj kontrolovat a že v případě jeho vývoje dá pokyny obžalovanému [REDAKCE], zda výlet zrušit či změnit. Pokud tak odsouzený [REDAKCE] nečinil, jde odpovědnost na vrub právě za tímto odsouzeným, který se mimo jiné k přečinu doznal. Obžalovaný [REDAKCE] se plně spoléhal na zkušeného [REDAKCE], který mu tvrdil, že výlet stihnou před zhoršením počasí realizovat a v případě, že by se počasí mělo zhoršit dříve, bude obžalovaný [REDAKCE] informován a výlet buď zrušen nebo změněn.

9. K další tezi uvedené v napadeném rozsudku, že obžalovaný [REDACTED] zcela ignoroval minimálně dvě upozornění jednak od turistů, jednak od místních obyvatel, kteří jej upozorňovali na nevhodnost nástupu na ferratu z důvodu přicházejících bouřek, odvolatel namítl, že opětovně spoléhal na odsouzeného [REDACTED]. Žádný pokyn od odsouzeného [REDACTED], aby výlet zrušil nebo jeho náplň změnil, obžalovaný [REDACTED] nedostal. Zároveň to nebyl on, který by byl oprávněn stanovit případně náhradní program, nebyl k tomu kompetentní.
10. K tezím napadeného rozsudku, že obžalovaný [REDACTED] připustil roztržení skupiny, že nestanovil pořadí, v jakém budou klienti na ferratu postupovat, zejména prvního a posledního člena a nezajistil spojení mezi těmito osobami, dále že obžalovaný [REDACTED] nepožadoval, aby rychle postupující část klientů vyčkala pod vrcholovým kovovým křížem na pomaleji postupující skupinu, obžalovaný [REDACTED] uvedl, že s těmito závěry nesouhlasí, ale zároveň tyto závěry neměly žádnou souvislost s tragickým následkem, který nastal. To, že obžalovaný [REDACTED] nabádal klienty k rychlému sestupu v nebezpečném a kluzkém terénu, se tento obžalovaný ohradil, neboť z provedeného dokazování, zejména výsledků některých svědků vyplynulo, že to byl právě on, který je upozorňoval na opatrný sestup.
11. Obžalovaný [REDACTED] v odůvodnění podaného opravného prostředku vyjadřoval lítost nad smrtí poškozené [REDACTED], avšak zároveň vyslovil přesvědčení, že valná většina tvrzených pochybení, která byla popsána v rozsudečném výroku, a za něž měl on odpovídat, neměla s tragickým následkem žádnou souvislost. Zejména pak tvrzený velký počet účastníků skupiny či okolnost, že neměl příslušné živnostenské oprávnění.
12. Obžalovaný [REDACTED] připustil, že by teoreticky mohlo v úvahu přicházet pouze počasí jako příčina pádu poškozené, tedy to, pokud by vývoj počasí nesledoval, nebo pokud by jeho sledování zanedbal. V tomto ohledu obžalovaný [REDACTED] poněkolkáté upozornil, že byl pouhým zaměstnancem odsouzeného [REDACTED] a že den před konáním zájezdu bylo dohodnuto, že vývoj počasí bude sledovat právě a jen odsouzený [REDACTED], který měl rozhodnout ve vztahu k vývoji počasí, zda výlet bude zrušen či jeho náplň změněna. Ani v tomto ohledu dle obžalovaného [REDACTED] mu nelze zavinění přičítat. Okolnost, že [REDACTED] sklouzla po šterku a zřítila se, může souviset s počasím, tedy s tím, že bylo mokro, avšak jako další možná příčina jejího pádu byla ta, že sklouzla na šterku, což vůbec s počasím souviset nemuselo, neboť na šterku se klouže tak, že se jednotlivé kamínky dají do pohybu, tedy klouzavý pohyb nevyvolává klouzavá plocha, ale to, že se jedná o drobný šterk.
13. Odvolatel dále upozornil na skutečnost, že poškozená [REDACTED] byla v kondici, byla vybavena ochranou přilbou a vhodným oblečením, koženými pohorkami a v průběhu výstupu a následného sestupu nejevila známky únavy, a tedy nic nenasvědčovalo tomu, že by mohlo k tragické události dojít. Upozornil dále, že někteří svědci, jakož i soudní znalec Ing. Kříž, označil tuto tragickou událost za nešťastnou náhodu.
14. Dále odvolatel poukázal na okolnost příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a způsobeným následkem, když v daném případě je třeba uplatňovat tzv. zásadu gradace příčinné souvislosti. Důležité totiž je podle obžalovaného [REDACTED], aby konkrétní jednání pachatele bylo pro způsobení konkrétního následku příčinou dostatečně významnou.
15. V tomto směru odkázal na judikaturu vztahující se k této problematice (Sbírka soudních rozhodnutí viz R 91/1955, R 25/1953). Dále je důležité dle odvolatele, aby bylo jednání pachatele ve vztahu ke způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin, je třeba hodnotit každou příčinu co do jejího významu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který nastal. Dle nálezů Ústavního soudu ÚS 96/2016-n. nelze závěr o trestněprávním jednání nikdy dovozovat z pouhého faktu, že došlo ke škodlivému následku za účasti třetí osoby. K událostem majícím objektivně nešťastnou nebo i tragickou povahu dochází i bez cizího zavinění jako je tomu v případech tzv. vis. maior nebo

v případech, kdy se přítomné třetí osoby na vzniku škodlivého následku nijak nepodílejí. Stejně tak nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2065/2015 uvádí, že orgány činné v trestním řízení mají úřední povinnost zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Z ústavního principu presumpce neviný vyplývá pro obecné soudy povinnost při rozhodování o vině zvažovat též takovou verzi případu, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu mohlo ke způsobení škodlivého následku dojít bez zavinění a při hodnocení důkazů neopomenout známou zásadu *in dubio pro reo*, tedy v případě pochybností ve prospěch pachatele.

16. Obžalovaný [REDAKCE] se podaným oprávněným prostředkem domáhal zrušení odsuzujícího výroku a vydání rozhodnutí nového, jímž by byl obžaloby na něj podané v plném rozsahu zproštěn.
17. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jako soud příslušný o odvolání rozhodnout, shledal, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou v zákonné lhůtě s tím, že splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.
18. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, přezkoumá dále také správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.
19. V rozsahu shora uvedeném krajský soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, kterého jeho vydání předcházelo, a neshledal žádných pochybení, které by mohly mít vliv na správnost napadeného rozsudku. Odvolání obžalovaného vyhodnotil jako **nedůvodné**.
20. Senát odvolacího soudu zprvu bez ohledu na to, že ze strany obžalovaného [REDAKCE] nebyly vzneseny jakékoliv námitky procesního charakteru vůči nezákonnosti postupu orgánů činných v přípravném řízení a soudu prvního stupně, neshledal v postupu orgánů činných v trestním řízení žádné podstatné vady odůvodňující rozhodnutí o zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Obžalovanému [REDAKCE] bylo od počátku trestního stíhání garantováno právo na obhajobu, v řízení byl zastoupen obhájcem Mgr. Filipem Toulem, kterému udělil plnou moc k zastupování. Z průběhu přípravného řízení i hlavního líčení vyplývá, že procesní práva obžalovaného byla plně šetřena, obžalovaný byl řádně vyslechnut, bylo mu umožněno uplatnit obhajobu, taktéž využil práva vyjádřit se k provedeným důkazům. Z uvedeného proto krajský soud dovedl závěr, že zejména právo obžalovaného na obhajobu bylo respektováno a šetřeno.
21. Žádnými procesními vadami nebylo zatíženo ani řízení před okresním soudem. Ten provedl velmi rozsáhlé dokazování zahrnující jak výsledky svědků, výslech znalce, tak dokazování listinami. Takovým postupem okresní soud plně respektoval zákonné zásady ústnosti a bezprostřednosti, které jsou zakotveny v § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu. Zároveň si v souladu se zásadou zakotvenou v § 2 odst. 5 tr. řádu vytvořil dokazování provedeným v průběhu celého hlavního líčení podklad pro rozhodnutí o vině obžalovaného [REDAKCE]. Provedené důkazy také patřičným způsobem vyhodnotil a vyhověl tak požadavkům kladeným na něho § 2 odst. 6 tr. řádu. Zjištěný skutkový stav rovněž náležitě právně vyhodnotil. Není tak opětovně shledáno žádných důvodů pro zrušení napadeného rozsudku postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
22. Vzhledem k povaze odvolání obžalovaného [REDAKCE], který vytýká okresnímu soudu vadně zjištěný skutkový stav a z něj vyvozený právní závěr o jeho trestní odpovědnosti žalovaným skutkem, zaměřil se krajský soud v rámci projednání odvolání zejména na přezkum hodnotících úvah, tak jak jsou vymezeny zejména v bodech 232 až 242 odůvodnění napadeného rozsudku. V tomto směru nelze soudu prvního stupně ničeho vytknout, když jím provedené hodnocení důkazů ob stojí

v duchu právní zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, a krajský soud na skutkové závěry soudu okresního odkazuje, neboť jsou úplné, nerozporuplné a správné. Hodnocení důkazů je celistvé, žádný důkaz nebyl při hodnocení opomenut, důkazy byly hodnoceny při dodržení principů logického myšlení, přičemž okresní soud reagoval argumentačně na námitky a výtky vznesené obžalovaným [REDAKCE] v řízení před ním, které se povětšinou obsahově překrývají s odůvodněním podaného opravného prostředku, o němž krajský soud rozhodoval. Krajský soud připomíná, že hodnocení důkazů je výsostným právem soudu nalézacího, neboť je to právě nalézací soud, který důkazy provádí, a má tak zjevně vytvořené nejlepší předpoklady pro jejich hodnocení.

23. Obžalovaný [REDAKCE] se odvoláním snažil v podstatě zvrátit zjištěné skutkové závěry okresního soudu prvního stupně s argumentací, že nebyla soudem nalézacím vůbec zohledněna jeho pozice zaměstnance na základě s odsouzeným [REDAKCE] uzavřené dohody o pracovní činnosti ze dne 22. 7. 2019, podle níž měl působit při ods. [REDAKCE] organizovaném výletu dne 27. 7. 2019 do Rakouské republiky, oblasti Ardnung, na zajištěnou cestu Wildfrauensteig na horu Bosruck, toliko jako *doprovod skupiny na turistickém výletě*, od čehož se následně odvíjí chybné závěry okresního soudu o jeho trestní odpovědnosti za smrt poškozené [REDAKCE]. Krajský soud připomíná, že do hodnotících úvah lze v rámci odvolacího řízení zasáhnout zejména v těch případech, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplyvá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Lze si představit případy, kdy bude na místě zásah odvolacího soudu právě proto, že skutková zjištění soudu prvního stupně postrádají obsahovou souvislost s důkazy, když skutková zjištění nevyplyvají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, nebo když skutková zjištění jsou opakem toho, co je obsahem provedených důkazů. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 6Tdo 1506/2018). Takový případ chybného hodnocení důkazů v projednávané trestní věci krajský soud však neshledal.
24. Obžalovaným [REDAKCE] tvrzená povaha jeho vystupování jako zaměstnance odsouzeného [REDAKCE] při zájezdu dne 27. 7. 2019 do Rakouské republiky, která byla vymezena dohodou o pracovní činnosti ze dne 22. 7. 2019, uzavřenou mezi ním a odsouzeným [REDAKCE], a která spočívala toliko v doprovodu skupiny při výstupu a sestupu hory Bosruck, však nemá oporu v provedených důkazech. Toto tvrzení zastává toliko obžalovaný [REDAKCE], když při své výpovědi před soudem uvedl, že byl připraven skupinu osob při výletu doprovázet, fotografovat, ale pakliže by někdo z účastníků požadoval pomoc, tak byl připraven ze své pozice a se svými znalostmi např. pomoci nasadit helmu, ale pokud by potřeboval na ferratě dojištění a pomoc fyzického charakteru, tak nebyl připraven takovou pomoc poskytnout. Spoléhal na ujištění odsouzeného [REDAKCE], že zdolání ferraty je jednoduché, takže neočekával, že by byl podobné situaci vystaven a musel by ji na místě řešit. Zřejmě by kontaktoval odsouzeného [REDAKCE].
25. Oproti tomu obžalovaný [REDAKCE] připustil, že věděl, že výlet na horu Bosruck byl prezentován jako výlet s horským průvodcem a dále, že z facebookové komunikace vedené mezi ním, odsouzeným [REDAKCE] a účastníky zájezdu před uskutečněním zájezdem jednoznačně vyplynulo, že odsouzený [REDAKCE] z důvodu zdravotní indispozice, která jej vyblokovala z účasti na jím organizovaném výletě dne 27. 7. 2019 na horu Bosruck, označil jako průvodce *za sebe právě obžalovaného* [REDAKCE], který toto nezpochybnil, a proti své úloze-postavení-funkci ničeho před odjezdem nenamítal (což nyní označil za chybu). Ani chování obžalovaného [REDAKCE] na místě samém, ať už při příjezdu na parkoviště, tak při samotném výstupu, nástupu na ferratu či následném sestupu nenasvědčovalo tomu, že je pouze „doprovodem“, jedním z účastníků, který pouze navigoval na cestu, neboť tento výlet již jednou sám absolvoval.
26. Z výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] či z výpovědi [REDAKCE], kteří se výletu dne 27. 7. 2019 zúčastnili, jednoznačně vyplynulo, že obžalovaného [REDAKCE] vnímali jako průvodce a vedoucího skupiny. Svědek [REDAKCE] uvedl, že...*obžalovaný [REDAKCE] působil jako vedoucí skupiny, snažil*

se to tam řídit, svědek [REDACTED] uvedl, žetam se prezentoval víceméně jako osoba odpovědná..., odpovídal za ten výlet, vedl je, znal cestu, dával směr, říkal, jak mají lézt...., bral to tak, že za ně obžalovaný [REDACTED] zodpovídal, svědkyně [REDACTED] uvedla, že s obžalovaným [REDACTED] pak byla na výletech už předtím, brala ho jako zkušeného a rovněž vedoucího skupiny, svědkyně [REDACTED] uvedla, že na hoře Bosruck vnímala obžalovaného [REDACTED] jako kamaráda, nicméně zároveň to byl organizátor, který měl hlavní slovo, neboť [REDACTED] na výlet nejel, [REDACTED] uvedla, že...za vedoucího zájezdu považovala obžalovaného [REDACTED], neboť [REDACTED] tam tehdy osobně nebyl...obžalovaného [REDACTED] znala z předchozích výletů a věděla o něm, že působil jako vedoucí výprav. Mimo to z výpovědi svědků např. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] či [REDACTED] právě vyplynulo, že výlet na horu Bosruck byl inzerován jako výlet s horským průvodcem, z čehož lze usuzovat, že účastníci neměli důvod pochybovat o postavení obžalovaného [REDACTED] při tomto zájezdu, neboť je nikdo neupozornil na opak, tedy že výlet bude s ohledem na absenci odsouzeného [REDACTED] pojat jako výlet s „doprovodem“.

27. Dle krajského soudu z dokazování provedeného okresním soudem vyplynulo a obžalovaný [REDACTED] ani nezpochybňoval, že pro výkon činnosti mezinárodního horského průvodce nedisponoval příslušným živnostenským oprávněním pro provozování živnosti vázané „Průvodcovská činnost horská“, ani nebyl držitelem národní profesní kvalifikace Horský průvodce ([REDACTED]). Obžalovaný [REDACTED] tedy nebyl jakkoli odborně či profesně kvalifikován pro výkon činnosti horského průvodce v České republice ani v zahraničí, a přesto před účastníky zájezdu dne 27. 7. 2019 vystupoval jako jejich průvodce, a jako průvodce byl též účastníky zájezdu vnímán.
28. Pakliže by bylo přistoupeno na tvrzení obžalovaného [REDACTED] o jeho „pouhém“ doprovodu při výletu dne 27. 7. 2019, tak v takovém případě by jednak tato okolnost musela být účastníkům zájezdu předem známa, tedy již při jeho inzerování by mělo být uvedeno v pokynech, že cena zájezdu zahrnuje pouze dopravu a zapůjčení vybavení, což nebylo, jednak takový doprovod by neměl činit úkony, které obžalovaný [REDACTED] na místě prováděl, a k jejichž rozsahu se vyjádřil slyšený znalec Ing. Karel Kříž. Ten před okresním soudem sdělil, že v okamžiku, kdy osoba kontroluje ostatním úvazky, určuje čas zahájení výstupu, určuje místa, kde se skupina sejde apod., se stává průvodcem. V chování obžalovaného [REDACTED] při túře dne 27. 7. 2019 znalec Ing. Kříž shledal zásadní pochybení a to a) počet účastníků byl příliš vysoký, a proto nemohl obžalovaný [REDACTED] mít ucelený přehled o pohybu celé skupiny s přihlédnutím k faktu, že se jednalo o velkou nehomogenní skupinu lidí, jak ji označil okresní soud, s různou fyzickou zdatností a zkušenostmi, což ve svém důsledku znamenalo, že taková skupina se bude pohybovat různou rychlostí, když předpoklad, že skupina projde celou trasu včas, jak bylo naplánováno, se minimalizoval, b) povědomost o nepříznivé předpovědi počasí.
29. Znalec k uskutečněné túře dne 27. 7. 2019 poznamenal, že ferrata na hoře Bosruck je v průvodcích popisována jako nevhodná pro začátečníky, obsahující exponovaný hřeben na výstupu i sestupu se zvláštním upozorněním na velké nebezpečí v případě mokré skály. Při absenci potřebné odbornosti obžalovaný [REDACTED] pominul právě fakt, že při horských výstupech hrozí největší nebezpečí nikoli při výstupu, kdy je osoba jistěná, ale naopak při sestupu, kdy již nastupuje únava a ztráta koncentrace či ostražitosti lezců. Ferrata na hoře Bosruck je prezentována jako ferrata se sestupem s exponovanými pasážemi s extrémním rizikem v případě mokré skály. S ohledem na znalost obžalovaného [REDACTED] předpovědi počasí pro den túry (předpokládaná změna počasí s velkou pravděpodobností bouřky) existovala dle znalce téměř jistota, že sestup dolů bude probíhat na vlhké skále.
30. V odvolacím prostředku odvolatel připustil, že souvislost s tragickým následkem, který nastal, by teoreticky mohlo mít toliko počasí za předpokladu, že by jeho vývoj nesledoval nebo pokud by jeho sledování zanedbal.

31. Z dokazování provedeného okresním soudem vyplynulo, že obžalovaný [REDAKCE] byl odsouzeným [REDAKCE] zpraven o předpovědi počasí na den 27. 7. 2019, kdy se měl uskutečnit výstup na horu Bosruck, měl tedy povědomost, že počasí se bude během dne měnit, okolo 16:00 hodin byly očekávané srážky (bouřka). S odsouzeným [REDAKCE] bylo domluveno, že budou v kontaktu ohledně vývoje počasí, a s ohledem na nepříznivou změnu počasí bude případně udělovat obžalovanému [REDAKCE] pokyny. Žádné pokyny ohledně změny počasí či případného zrušení výstupu na horu Bosruck obžalovaný [REDAKCE] od odsouzeného [REDAKCE] neobdržel. Nelze však přehlédnout, že otázka počasí byla od počátku velmi diskutována i samotnými účastníky zájezdu, kteří sami měli povědomost o předpovědi počasí na den výstupu a dotazy před zájezdem i v jeho průběhu se ujišťovali, zda nedošlo ke změně, a opravdu bude výstup na horu Bosruck uskutečněn. V tomto směru odkazuje krajský soud na výpovědi svědkyň [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] či [REDAKCE], které se přímo obžalovaného [REDAKCE] před nástupem na ferratu dotazovaly, zda vzhledem k měnícímu se počasí, o němž shodně referovaly všechny vyslechnuté osoby (valící se mráčna, v dále znějící hromy) opravdu zahájí výstup. A v tomto okamžiku obžalovaný [REDAKCE] zásadním způsobem pochybil, překročil svá oprávnění vymezená dohodou o pracovní činnosti, na níž se opakovaně odvolával, a rozhodl sám o dalším výstupu, aniž by kontaktoval odsouzeného [REDAKCE] a seznámil jej se situací na místě, a pouze lakonicky poznamenal *snad se nás to vyhne*. Z tohoto jeho prohlášení lze naprosto jistě usuzovat, že obžalovaný [REDAKCE] připouštěl riziko v podobě rychle se zhoršujícího se počasí, které by zásadním způsobem ovlivnilo další postup při túře, neboť by nebyla naplněna predikce, že v době předpokládaného deště kolem 16:00 hodin se bude se skupinou nacházet již pod exponovanými úseky na polích a lukách. To, že obžalovaný [REDAKCE] tvrdil, že žádný časový harmonogram túry k dispozici neměl, ani si jej sám nepřipravil, což mimo jiné označil okresní soud za lživé, odporuje jeho tvrzení, že v 16:00 hodin (tedy v době, kdy mělo k výraznému zhoršení počasí dojít) měli být všichni účastníci v bezpečí v rovinatém terénu po extrémně náročném sestupu, svědčí o opaku.
32. Obžalovaný [REDAKCE] nesdělil odsouzenému [REDAKCE] pochybnosti některých účastníků zájezdu umocněné poznámkami ať už turistů, kteří upozornili na nevhodnost nástupu na ferratu, či místního obyvatele zrazujícího skupinu z podniknutí výstupu, a nevyžádal si od něj stanovisko, resp. pokyn k tomu, zda má výlet nadále pokračovat, či zda bude ukončen právě s ohledem na razantně se zhoršující se počasí, a sám rozhodl o jeho pokračování. Pokud by tak učinil, kontaktoval by odsouzeného [REDAKCE], žádal by jej o další pokyny, a následně by bylo rozhodnuto o zrušení výletu a nepokračování ve výstupu, tak by s největší pravděpodobností účastníci výletu respektovali rozhodnutí obžalovaného [REDAKCE], potažmo [REDAKCE] nepokračovat v túře vzhledem ke zhoršujícímu se počasí, a pokud by někdo hodlal pokračovat, činil by tak na své riziko.
33. Pokud k výše naznačené variantě nedošlo, je nutno na chování obžalovaného [REDAKCE] nahlížet z pohledu generální prevence spočívající v povinnosti počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na životě a zdraví jiného. Právě podle § 2 900 občanského zákoníku vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Toto ustanovení občanského zákoníku ukládá povinnost každému postupovat vzhledem ke konkrétním okolnostem tak, aby nezavdal příčinu ke vzniku škody. Obžalovaný [REDAKCE] rozhodl o tom, že ve výletu bude pokračováno, tedy účastníci nastoupí na ferratu, vystoupají na vrchol hory Bosruck a následně sestoupí, a to za současného vědomí toho, že se počasí zhoršovalo, a bylo možno předpokládat, že přinejmenším sestup bude realizován za velmi nepříznivého počasí (dešť).
34. Pakliže obžalovaný [REDAKCE] rozhodl o pokračování v túře ve výstupu na horu Bosruck přes ferratu, aniž by ho k takovému zásadnímu kroku opravňovala náplň práce, kterou vykonával na základě dohody o pracovní činnosti, na jejíž existenci vehementně obžalovaný poukazoval, převzal odpovědnost za další průběh túry i odpovědnost za samotné účastníky, kteří jeho osobě jakožto

průvodci důvěřovali a spoléhali na něj. Vědom si významné okolnosti, že počasí se má razantně kolem 16:00 hod. změnit, neaktualizoval si meteorologickou předpověď v průběhu výstupu u odsouzeného [REDAKCE], neboť spoléhal na to, že tak v případě potřeby učiní právě odsouzený [REDAKCE], ačkoliv sám obžalovaný [REDAKCE] připustil, že *nebude mít ani čas v dešti vytáhnout telefon*, jak sám uvedl v chatové komunikaci s odsouzeným [REDAKCE].

35. Skutkové závěry okresního soudu ohledně povědomosti obžalovaného [REDAKCE] o charakteru počasí, které je mělo během túry doprovázet, a na to navazující rozhodnutí jmenovaného o nástupu na ferratu a pokračování ve výstupu na horu Bosruck považuje krajský soud nad rámec výše uvedeného za pregnantně vyjádřené, a především souzní s provedenými důkazy (viz bod 237 napadeného rozsudku), a proto nezbývá, než na ně odkázat.
36. K jednotlivým tezím citovaným okresním soudem v rozsudečném výroku (odvolatel připustil roztržení skupiny na skupiny rychle a pomalu se pohybující, nestanovil pořadí osob při nástupu na ferratu a nezajistil spojení mezi těmito osobami, vydal pokyn, aby skupina, která dosáhla vrcholu zde vyčkala na zbývající účastníky pomalu se pohybující, vůči některým z nichž se obžalovaný [REDAKCE] v odvolání ohradil, aby zároveň učinil závěr, že tyto okolnosti neměly žádnou souvislost s tragickým následkem, krajský soud uvádí, že okresní soud jednotlivá pochybení obžalovaného [REDAKCE] náležitě zdůvodnil a opřel o provedené důkazy (viz bod č. 239), a pakliže byla okresním soudem tato pochybení zahrnuta do popisu skutku, kterého se obžalovaný [REDAKCE] dopustil, tak pouze dokreslovala naprostý amatérismus v přístupu obžalovaného [REDAKCE] kritického dne, který se významným způsobem propal do tragického následku, který nastal.
37. Obžalovaný [REDAKCE] dále nesouhlasil se závěrem okresního soudu, že nabádal účastníky k rychlému sestupu v nebezpečném a kluzkém terénu, kdy podle něj někteří svědci (nevedl kteří) naopak vypověděli, že je naopak nabádal k opatrnému sestupu, krajský soud odkazuje na hodnocení provedené soudem okresním pod bodem 240, které je podloženo výpověďmi např. svědkyně [REDAKCE] (po dosažení vrcholu *obžalovaný je hodně popoháněl, aby si všechno sbalili a rychle šli a drželi se při sobě*) a svědka [REDAKCE] (...*byl tam tlak na to, aby šli rychle, neboť byla bouřka*).
38. Obžalovaný [REDAKCE] okresnímu soudu vytýká, že je mu kladeno za vinu, že nedal pokyn k sestupu v úvazcích, neboť dle něj nebyly při sestupu úvazky využitelné, lze s odvolatelem souhlasit, neboť z výpovědi znalce Ing. Kříže vyplynulo, že vzhledem k tomu, že jako sestupová trasa nebyla zvolena stejná cesta (ferratou), kde by úvazky samozřejmě potřeba byly, nebylo jejich nasazení bezpodmínečné. Tato skutečnost však neměla významný vliv při posuzování trestní odpovědnosti odvolatele.
39. K námitce odvolatele o neexistenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (tedy odvolatelem tvrzeném doprovodu skupiny) a smrtí poškozené [REDAKCE] v důsledku jejího pádu, krajský soud odkazuje na závěry soudu okresního, které vtělil zejména do bodu 248 napadeného rozhodnutí, s nimiž se odvolací soud opět ztotožňuje a nad rámec uvedeného uvádí následující.
40. V souvislosti s odvolacími námitkami netřeba zvláště zdůrazňovat, že v obecné rovině je obviněný trestně odpovědný za následek, který způsobil, jen pokud jej zavinil. Zavinění (obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu) je vnitřní, psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu. Musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, ale i příčinný vztah mezi jednáním obviněného a jeho následkem. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Pro pachatele nepředvídatelný příčinný průběh není tedy v zavinění obsažen a pachatel neodpovídá za následek, který takto vzejde (viz č. 20/1981 Sb. rozh. tr.).
41. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem je dána tehdy, pokud by bez zaviněného jednání pachatele škodlivý následek nenastal. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a způsobeným následkem (účinkem) se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistupuje další

skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává skutečností, bez níž by ke vzniku následku nebylo došlo. K přerušení příčinné souvislosti by došlo jedině tehdy, pokud by nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která by způsobila následek bez ohledu na jednání pachatele. Pokud tedy při vzniku následku spolupůsobilo více příčin, je třeba hodnotit každou příčinu co do jejího významu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který z jednání obviněných nastal.

42. K odvolatelem zmíněné zásadě tzv. gradace příčinné souvislosti, podle níž každé jednání, bez kterého by následek nebyl nastal, však není stejně důležitou příčinou následku, krajský soud uvádí, že je nutné mít na zřeteli, aby jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Jednání jako příčina následku není vždy stejné, ale naopak může vyjadřovat rozdílné stupně způsobení následku. Stupeň způsobení následku je pak jednou z okolností, které spoluurčují stupeň společenské škodlivosti konkrétního posuzovaného trestného činu.
43. Není rozhodující, jestli k následku došlo působením více okolností, nejenom tedy jednáním jediného pachatele. Určité jednání nebo okolnost má povahu příčiny i tehdy, když kromě ní k následku vedla další jednání, okolnosti apod. **Příčinná souvislost je dána i tehdy, když vedle příčiny, která bezprostředně způsobila následek, působila i další příčina, přičemž je nerozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobilá přivodit následek sama o sobě nebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou** (srov. rozhodnutí č. 47/1970-II., přiměřeně č. 72/1971 Sb. rozh. tr.).
44. V návaznosti na výše uvedený exkurz do trestněprávní teorie dospěl krajský soud ve shodě se soudem okresním k závěru o existenci příčinné souvislosti mezi smrtí poškozené [REDAKCE] a jednáním obžalovaného [REDAKCE], který neoprávněně přijal pozici vedoucího zájezdu do Rakouské republiky, na zajištěnou cestu Wildfrauensteig na horu Bosruck, zorganizovaného ods. [REDAKCE] a konaného dne 27. 7. 2019, přičemž v důsledku své neznalosti, nekompetentnosti a profesní nezpůsobilosti k činnosti mezinárodního horského průvodce především před výstupem na ferratu správně nevyhodnotil předpověď počasí na dobu konání akce, přestože bylo v daném místě a čase předpovídáno nepříznivé počasí, včetně bouřkové činnosti, aktuální stav počasí nekonzultoval s organizátorem akce ods. [REDAKCE], neověřil si aktuální předpovědi počasí opakovaně varující před výskytem bouřkové činnosti a zcela ignoroval minimálně dvě upozornění jak od turistů, tak od místních obyvatel, kteří jej upozorňovali na nevhodnost nástupu na ferratu z důvodu přicházejících bouřek, a přesto rozhodl o uskutečnění výstupu a nechal skupinu klientů pod svým vedením nastoupit do obtížné trasy ve vysokohorském terénu, s očekávaným dlouhým a náročným sestupem, a vědom si okolnosti stále se zhoršujícího počasí, kdy bouřková činnost probíhala již v těsné blízkosti lezců, a v důsledku níž byly skály mokré a podloží kluzké, kdy kolem 15:45 hodin při sestupu z ferraty uklouzla na mokřem a kluzkém terénu poškozená [REDAKCE], která po strmém pádu z výšky cca 150 metrů utrpěla polytrauma, tedy zranění, kterým na místě podlehla.
45. Právě jednání obžalovaného [REDAKCE], tak jak bylo popsáno shora (a podrobněji v rozsudečném výroku napadeného rozhodnutí), bylo jednou z významných příčin, která působila při vzniku smrtelného následku. Je nezpochybnitelné, že bezprostřední příčinou, které spolupůsobila při vzniku trestněprávního následku, bylo uklouznutí poškozené na mokřem exponovaném terénu a její následný pád. Nelze však toto jednání poškozené považovat za jediné trestněprávně relevantní vedoucí ke vzniku tohoto následku, neboť naopak jednání obžalovaného [REDAKCE] neustále zůstává tou skutečností, bez níž by ke vzniku následku nebylo došlo, resp. jednání obžalovaného [REDAKCE], kterého se dopustil, bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou.
46. Nelze souhlasit s úvahami odvolatele, že k pádu poškozené [REDAKCE] v důsledku jejího uklouznutí mohlo dojít proto, že sklouzla na šterku, což vůbec s počasím nesouviselo, neboť na

šterku se klouže tak, že se jednotlivé kamínky dají do pohybu, tedy klouzavý pohyb nevyvolává klouzavá plocha, ale to, že se jedná o drobný šterk.

47. Z dokazování okresního soudu jednoznačně vyplynulo, že v době sestupu přšlo, tedy podloží bylo mokré, jak o tom referovali svědci, např. svědek [REDAKCE] uvedl, že *nejdříve začalo pršet mírně, když byl asi 100 metrů před křížem (vrcholem), následně to začalo gradovat*, svědek [REDAKCE] uvedl, že *v místě pádu poškozené byly balvany, jednalo se o malé sedlo, byla zde i mírná strouha, bylo to celé mokré*, svědek [REDAKCE], který viděl pád poškozené, uvedl, že *turistický chodník nebyl jen kámen, byly to drobné kamínky, byly tam i části, kde byla odhalená skála a ta klouzala. On šel první a poškozená za ním asi 2 metry, překračoval kámen, kde byl odhalený kus skály, na který se mu nechtělo stoupat. Myslí si, že poškozená na to šlápla a že jí to ujelo*. Krajský soud úvahám odvolatele nepřisvědčil.
48. I odvolací soud, ve shodě s okresním soudem, shledává existenci příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného [REDAKCE] a fatálním následkem, který nastal. Učinil-li okresní soud takový závěr, jsou provedené důkazy jeho věrným obrazem.
49. Právní posouzení jednání obžalovaného [REDAKCE] popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku, které okresní soud užil, neshledal senát odvolacího soudu nikterak vadné. Ze skutkového stavu, jak byl okresním soudem zjištěn, nelze dospět k jinému závěru, než že obžalovaný [REDAKCE] trestný čin spáchal z nedbalosti vědomé, přičemž odůvodnění napadeného rozsudku ohledně naplnění subjektivní stránky trestného činu je vyčerpávající a odvolací soud na něj odkazuje.
50. Za přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, jímž je obžalovaný [REDAKCE] okresním soudem shledán vinným, lze uložit sankci odnětí svobody až na tři léta nebo zákaz činnosti. Byl-li obžalovanému [REDAKCE], jemuž nepolehčuje doznání oproti dosavadní bezúhonnosti a při absenci okolností přitěžujících, ukládaný postih okresním soudem vyměřen mírně nad polovinou zákonného rozpětí trestní sazby, nelze jít o potrestání nezákonné. Trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců lze považovat za přísný, avšak s ohledem na následek, který nastal, za nikoli nepřiměřeně přísný. Stejně tak lze pohlížet na výměru zkušební doby v trvání 3 let, tedy v polovině zákonného rozpětí. Ani proti trestu zákazu činnosti, který okresní soud obžalovanému [REDAKCE] uložil, nemá odvolací soud žádných výtek.
51. Pro veškeré výše rozvedené důvody neshledal senát odvolacího soudu námitky odvolatele za důvodné, a proto bylo o opravném prostředku podle § 256 tr. řádu rozhodnuto zamítavým výrokem.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice 6. března 2025

JUDr. Jiří Šťastný v. r.
předseda senátu

vypracovala:
JUDr. Petra Kubová v. r.
soudkyně